

Facturi neachitate

Un mare latifundiar din Irlanda, în același timp un creștin devotat, a ținut odată o predică originală și impresionantă oamenilor care lucrau pe moșia lui.

Într-una din zile a pus în locurile principale ale domeniilor sale afișe cu următorul text:

„Lunea viitoare între orele 10-12 mă voi afla în biroul vilei mele de la țară. În timpul acela sunt hotărât să achit toate datoriile pe care muncitorii de pe moșia mea le au. Aduceți cu dumnevoastră toate facturile neachitate!”

Zile la rând, acest anunț a fost un subiect de comentarii pentru muncitori. Peste tot se vorbea de această ofertă neobișnuită. Unii o socoteau drept o propunere neinspirată, naivă. Alții ziceau că „aici este ceva la mijloc”, alții erau de părere că moșierul ar fi înnebunit de-a binelea, căci cine a mai auzit vreodată, ca un om cu judecată sănătoasă să facă asemenea oferte de binefacere.

Când sosi ziua stabilită, nenumărați oameni se îndreptară spre biroul moșierului. La ora 10, în fața biroului era adunată o adevărată mulțime de oameni. Exact după un minut, latifundiarul împreună cu secretarul său sosiră cu mașina și, fără a scoate un cuvânt, intrară în birou, după care închiseră ușa. Oamenii de afară începură o discuție aprinsă: „Să fie ceva la mijloc sau nu? Să fi luat în serios anunțul sau vrea să-și bată joc de noi? Poate că vrea să-i ducă de nas și să-i umilească pe aceia care în mod cinstit își vor prezenta datoriile.” Alții, la rândul lor, amintiră că semnătura lui proprie se afla sub anunț. Desigur, nu va abuza de propriul său nume, ca să se facă nedemn de încredere pentru totdeauna.

În felul acesta se scurse o oră, fără ca nici un om să fi intrat pentru a-și prezenta facturile neachitate. Dacă vreunul sfâștia pe un altul ca totuși să încerce să intre, acesta primea răspunsul: „Eu nu am așa mari datorii ca tine... Eu n-am nevoie... Încearcă tu mai întâi...” Și așa se scurgea timpul prețios.

În cele din urmă se făcuse ora 11:30, când o pereche de oameni vârstnici, care locuia la hotarul cel mai îndepărtat al moșiei, se apropie de biroul moșierului. Bătrânul ținea în mână o legăturică de facturi. Cu vocea tremurândă întrebă pe un oarecare: „Este adevărat, vecine, că moșierul plătește toate facturile celor ce vin acum la el?” Dar răspunsul disprețuitor sună: „Până acum nu a plătit nici una!” Un altul a dăugă: „Eu cred că totul este numai o șarlatanie!” Când cei doi bătrâni auziră aceste vorbe, li se umeziră ochii de lacrimi, iar femeia zise ca pentru sine: „Și noi credeam că este adevărat, ne bucuram că putem muri fără datorii.”

Se întoarseră să plece necăjiți, când cineva le strigă: „Încă nu a încercat nici unul. De ce nu intrați? Dacă vă va plăti factura, să veniți repede afară și să ne spuneți ca să intrăm și noi!” Atunci, cei doi îl luară pe moșier pe cuvânt și cu șfială deschiseră ușa și intrară în birou. Acolo li se spuse: „Bun venit”. Ca răspuns la întrebările îngrijorate, dacă anunțul este adevărat, secretarul răspunde: „Credeți că domnul moșier v-ar putea înșela? Dați-mi toate facturile neplătite!” Ei le prezentară pe toate. Secretarul adună sumele la un loc și primiră un cec semnat de moșier.

Cu inima săltând de bucurie, au vrut să părăsească biroul, dar li s-a spus: „Vă rog, mai rămâneți aici încă puțină vreme, până ce biroul se va închide la ora 12.” Ei răspunseră că afară așteaptă mulți să li se spună că oferta este adevărată. Moșierul însă rămase la hotărârea sa și spuse: „Dumnevoastră m-ați luat pe cuvânt și ați intrat. Și cei de afară trebuiau să facă același lucru, dacă voiau să le fie plătite datoriile.” Așa treceau prețioasele minute. Mulțimea de afară se uita neliniștită spre ușă. Nici unul nu îndrăznea să apese pe clanța ușii și să intre, cum au făcut cei doi bătrâni. În fine, la ora 12 fix, perechea de bătrâni ieși cu fețele radiind de bucurie. „Și-a ținut cuvântul?”, întrebă mulțimea pe cei doi. „Da, uitați-vă, aici este cecul prețios ca aurul curat!” „De ce nu ați venit imediat afară, ca să ne spuneți și nouă?” „Moșierul ne-a rugat să așteptăm înăuntru, pentru că și voi trebuia să-l credeți pe cuvânt și să intrați tot așa cum am intrat și noi.”

Scurt timp după aceea, ieși și moșierul urmat de secretarul său și se grăbiră spre automobil. Au fost asaltați de către mulțime; oamenii întindeau spre ei facturile neachitate. Unii strigau nerăbdători: „Nu vreți să ne achitați și nouă datoriile, cum ați făcut cu cei doi?” Dar în timp ce se urca în mașină, moșierul se mai întoarce o dată spre oameni și le spuse: „Acum este prea târziu. Ați avut prilejul și suficient timp. Eu v-aș fi achitat toate datoriile, însă nu m-ați crezut.” Apoi folosi ocazia pentru a compara evenimentele din dimineața aceea cu modul în care oamenii nesocotesc oferta lui Dumnezeu, și anume de a li se ierta păcatele, dacă se refugiază la Isus Hristos cel răstignit și înviat. Da, Isus este singurul Domn și Mântuitor care poate să plătească și să șteargă păcatele omenirii. El îi avertiză

pe oameni cu seriozitate să nu fie așa de nebuni să refuze oferta mare a lui Dumnezeu și să piardă timpul care trece așa de repede.

Cred că oamenii moșierului au înțeles predica atât de sugestivă. Dar cuvântul moșierului, chiar dacă acesta a fost un om cinstit, a rămas un cuvânt al unui om. Cu cât mai grav este când nu te încrezi în Cuvântul Lui și disprețuiești oferta Lui, când critici Cuvântul Său sau nu vrei să crezi că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că aceasta te incomodează! Isus Hristos a spus despre astfel de oameni: „V-am spus... și nu credeți” (Ioan 10.25). Ce tristă constatare, care îi privește pe toți scepticii, pe toți criticii și tăgăduitorii lui Dumnezeu, însă și pe cei nepăsători deopotrivă! „Nu credeți!” — Crezi tu Cuvântul Său?